

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina Lir 3.000

Letna naročnina » 6.000

Letna inozemstvo » 8.000

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XXVII. - Štev. 31 (1363)

Gorica - četrtek, 31. julija 1975 - Trst

Posamezna številka Lir 150

Krajevna Cerkev - središče ekumenizma

Tajništvo za edinost kristjanov je 7. julija letos izdalo pomembno listino o novih pobudah za ekumensko delo v krajevnih Cerkvah. Listino, ki obsega sedem poglavij na 32 straneh, je podpisal predsednik Tajništva za edinost kristjanov kardinal Wilibrand, odobril pa jo je papež Pavel VI. in so jo že poslali vsem škofovskim konferencam.

Listina »Ekumensko sodelovanje na pokrajinskem, narodnem in krajevnem področju« ni zbirka nekkih predpisov in zakonov, ampak daje nove pobude in nasvete krajevnim Cerkvam ter pooblastila posameznim škofom za uspešno ekumensko sodelovanje, ki se mora razviti od spodaj navzgor, to se pravi od vernikov do samega vrha cerkvenega vodstva.

Krajevna Cerkev je središče vsega ekumenskega delovanja na svojem področju, ki ga tudi najbolj pozna in zato mora podpirati tiste pobude, ki ohranjajo in krepijo osnovne krščanske vezi in zahteve med kristjani, pripadniki različnih krščanskih veroizpovedi.

Listina omenja 15 načinov ekumenskega sodelovanja: soudeležba pri skupnih molitvah in bogoslužju, skupno delo na biblijskem področju, skupne pastoralne pobude, bogoslužni prostori, ki so na voljo vsem veroizpovedim, sodelovanje pri vzgoji otrok in mladine, skupna uporaba družbenih občil, sodelovanje na zdravstvenem področju, organizirana skupna pomoč v narodnem in mednarodnem merilu, skupne skrbstvene ustanove, združenje za obrambo človekovih pravic, skupna ustanova SOPEPAX (tj. mednarodna organizacija za družbo, razvoj in mir), dvostranski študijski pogovori, srečanja predstavnikov različnih Cerkva, skupne mešane delovne komisije in medcerkveni sveti.

Poseben poudarek daje listina cerkvenim svetom, ki jih sestavljajo predstavniki raznih Cerkva. Ti sveti, ki jih listina imenuje tudi krščanski sveti, so glede na svoje sodelovanje na ekumenskem področju lahko krajevni (župnijski, dekanjski), pokrajinski, če združujejo več župnij ali dekanatov, narodni in mednarodni cerkveni sveti, ki imajo svoj vrh v Ekumenskem svetu Cerkva. Prav tako je listina odprta do »neformalnih skupin« tj. do tistih, ki živijo v tesnejšem stiku s pripadniki drugih krščanskih Cerkva. Listina jim nudi navodila, kako naj ohranijo trajno vez s cerkvenim vodstvom, da ne bodo tvegale zvestobe do katoliških načel glede ekumenizma in celo do vere.

Medcerkveni sveti ali krščanski sveti so torej nekakšne bratske in občestvene skupnosti, v katerih kristjani oživljajo dialog in skušajo odpraviti vse razdore in nesporazume, ki se ločujejo kristjane med seboj. Takšne skupnosti pa nikakor ne predstavljajo neke nove Cerkve, niti ne predstavljajo občestvene povezanosti in zbornosti krajevnih Cerkva z rimsko Cerkvijo, ki predseduje v ljubezni.

»Ta Cerkev — kot pravi koncil —, na tem svetu ustanovljena in urejena kot družba, obstoji v katoliški Cerkvi, katero vodijo Petrov naslednik in škofje, ki so v občestvu z njim.« Zato je tudi delovanje medcerkvenih svetov ter spontanah skupin predvsem praktičnega pomena v kolikor ne gre za drugačna navodila in pobude s strani hierarhije.

Na krajevnih Cerkvah in njihovih škofih leži vsa odgovornost za ekumenska prizadevanja. Ta naj se krepijo in rastejo ob skupnem sodelovanju vseh vernikov, skupni molitvi, bratski službi, strpnosti in pastoralnem delu.

Na Goriškem in Tržaškem bi morali okrepiti dejavnost Apostolstva sv. Cirila in Metoda, ki po zadnjem cerkvenem zboru pridobiva nov pomen in pobudo za nadaljnje ekumensko delovanje med našim ljudstvom. Morda je napočil čas, da tudi v Gorici dobimo ekumensko središče.

Dr. J. M.

PO ENEM LETU

Minilo je leto dni, odkar so turške čete zasedle del Cipra in tam ostale. Vse se je pričelo z državnim udarom, ki so ga izvedli zoper nadškofa Makariosa pristaši združitev Cipra z Grčijo. Turška vlada je v tem udaru našla povod, da zaščiti turško manjšino na otoku. Njene čete so se teden dni po udaru izkrcale in zasedle severni del otoka, ki je gospodarsko najbolj bogat. Grški prebivalci so v glavnem pobegnili na južni del in postali begunci v lastni državi.

Turška vlada je takoj pokazala svoje namere. Del, ki ga je zasedla (40% otoka), naj bi postal turška država na Cipru. Vsi Grki naj bi se izselili s tega prostora in šli na jug, z juga pa naj bi prišli turški prebivalci. Prava transfuzija prebivalstva.

Sev. Amerika na turško invazijo ni reagirala; tudi Sovjetska zveza je ostala tiho. V Atenah so to ameriško stališče zelo zamerili. Iz protesta je Grčija izstopila iz severnoatlantske obrambne organizacije NATO.

V ZDA so bili v zadregi. Da bi »ostal volk sit in koza cela«, je ameriški kongres izglasoval zakon, da se ukine vojaška pomoč, dokler bo Turčija zasedbena oblast na Cipru. Zaman sta predsednik Ford in zunanji minister Kissinger rotala člane spodnje zbornice, naj se ne prenačijo. Z 223 glasovi proti 206 so poslanci zavrnili Fordov predlog, naj se dovoli Turčiji pošiljka orožja v vrednosti 185 milijonov dolarjev.

Predsednik Ford se je po glasovanju takoj opravičil turškemu ministrskemu predsedniku Demirelu. Glasovanje je označil za zelo »nesrečno« dejanje in ga naprosil, naj ne podzema preneljenih korakov.

Pa ni uspel. Turška vlada je v petek 25. julija objavila sklep, da prevzame nadzorstvo nad 25 vojaškimi oporišči, ki jih imajo ZDA na turškem ozemlju in od koder se da nadzirati vse, kar se dogaja na sovjetskem prostoru.

V zvezi s tem je Ford naprosil člane obeh zbornic, naj še enkrat vzamejo v pretres svoj »nesrečni« sklep do Turčije, vodja demokratov v ameriškem senatu Mansfield pa je izrekel bojazen, da bi se Turčija utegnila obrniti za vojaško pomoč na Sovjetsko zvezo, kar bi bilo prav na-

sprotno od tega, kar si ZDA želijo.

Obletnice turškega vdora na Ciper sta se medtem spomnili v nedeljo 20. julija obe sprti strani. V turškem delu so obletnico slavili »kot dan miru in svobode«, v grškem pa kot »dan žalosti in protestov, ko turški zavojevalci teptajo staro domovino«.

Rauf Denkaš s turške in nadškof Makarios z grške strani sta bila glavna govornika. Denkaš je pred Atatürkovi spomenikom (Atatürk ali Kemal paša, ustanovitelj moderne Turčije, op. ur.) govoril turškemu prebivalcem, ki se jih je zbralo nekaj tisoč, Makarios pa je pred poslansko skupščino v Nikoziji govoril »pripadnikom grške skupnosti na Cipru«.

Denkaš je dejal, da je bil turški vdor zadnja možnost za osvoboditev Turkov, Makarios pa je pozival k boju in žrtvam ter dodal, da morajo ciprski Grki zavrniti kruh in vodo turškega Atile. Pred Atatürkovi spomenikom so položili vence v spomin na turške heroje in glasno prebrali zaprisego, na Trgu svobode v Nikoziji je pa Makarios proslavljal bojevitost in nezlomljivo moralno helenizma.

Denkaš je zahteval, da se morajo z južnega dela otoka preseliti na severni še preostali Turki, Makarios pa je zahteval, da se vrnejo grški begunci na ozemlje, ki ga imajo zasedenega Turki. Tako je mrgolelo obtožb in protiožb, pretenj in groženj, a vsi so imeli občutek, da so nemočni pred dejstvi.

Dan pred temi proslavami je bila v soboto 19. julija v Nikoziji mednarodna konferenca o silodarnosti s Ciprom. Na njej so obsodili lanski desničarski udar in temu sledečo turško invazijo. Udeleženci so zahtevali, da se uresničijo sklepi OZN, v katerih je rečeno, da mora turška okupacija prenehati, tuje sile se umakniti z otoka, vsem beguncem pa omogočiti povratke na njih domove.

Slikovito misel je povedal na konferenci britanski delegat Christopher Price. Dejal je: »Američani in Sovjeti so te dni vložili milijone dolarjev in rubljev, da bi si pet ljudi v vesolju, 140 km daleč od Zemlje, seglo v roke. Zakaj se ne potrudijo, da bi si grški in turški prebivalci segli v roke ne kje v vesolju, ampak na Zemlji, na Cipru?«

Novi tajnik Krščanske demokracije

Najmočnejša struja v Krščanski demokraciji, ki se imenuje »dorotejci«, ker se je svoj čas obklovala v samostanu sv. Doroteje v Rimu, je ob pomoči dveh levičarskih struj zrušila glavnega tajnika Fanfanija. Na programu je bilo, da bo izvolitev novega tajnika v četrtek 24. julija, a se je izvolitev zavlekla za kar dva dni.

Dorotejci so imeli že pripravljenega svojega kandidata: to naj bi bil Tridentinec Flaminio Piccoli, ki je že enkrat imel to funkcijo v stranki. Pa so se uračunali. Iz večine so postali manjšina. Pot si je utrla kandidatura Benigna Zaccagninija, dosejanega predsednika vsedravnega sveta KD. Ko so dorotejci ugotovili, da Piccoli nima več možnosti, da bi bil izvoljen, so izjavili, da bodo oddali bele glasovnice, ker da ne nameravajo umakniti Piccolijeve kandidature.

Ob glasovanju je bilo navzočih 176 članov vsedravnega sveta. Od teh jih je 93 glasovalo za Zaccagninija, 72 se jih je vzdržalo, 11 pa je bilo razpršenih na razna imena. Kompaktno so za Zaccagninija glasovali Morovi in Fanfanijevi pristaši, obe levi struji ter nekateri neopredeljeni.

Novi glavni tajnik KD je ena redkih demokrščanskih osebnosti, ki ni nikdar silil v ospredje. Znan je po svoji osebnosti, je prepričan demokrat in antifasist. Veliko spoštovanja uživa tudi pri političnih nasprotnikih. Tako je socialistični časopis »Avanti« o njem zapisal, da je eden najboljših mož, ki jih premore KD. In drug politik, Granelli, ki pripada levi struji »base« v KD, je dejal, da pred-

stavlja Zaccagnini jamstvo za zaščito ljudske, demokratične in antifasistične narave Krščanske demokracije in da uživa zadosten ugled, da lahko pripomore k resnični preobnovi stranke.

In te stranka tako zelo potrebuje! Dolgo in boleče zasedanje vsedravnega sveta KD je bilo izraz globoke krize, v kateri se je stranka znašla. Ne zna si več najti svojega obraza, voditelji dajejo prednost svojim osebnim interesom pred skupnostnimi, vse je zgrajeno le na držanje pozicij, ni pa novih pobud in prijemov.

Voditelj dorotejcev sedanji zunanji minister Rumor je izjavil s tem v zvezi, da je »po zaključnem zasedanju ostal v vseh grenak občutek, da niso znali premostiti starih načinov in oblik vodenja politike. Sedaj je prišel čas, da bo treba z veliko iskrenostjo in resnobo misliti na enotnost stranke in probleme skupnosti ne glede na naše osebne koristi.«

Francoska vlada si želi številnih družin

Francoska vlada je sklenila, da bo nudila znatno finančno pomoč in razne druge socialne ugodnosti družinam ob rojstvu tretjega otroka. Trenutno je v Franciji 4.347.000 družin brez otrok, 2.957.000 družin z enim otrokom, 2.333.000 družin z dvema otrokoma in le 2.417.000 družin s tremi ali več otroki. Zaradi tega stanja je francoska vlada zaskrbljena. Državni poglavar je dejal, da gre družba, v kateri se ne sliši jeka novorojenčkov, v samomor.

Poletno zasedanje deželnega sveta

Z julijem se je končalo tudi zasedanje deželnega sveta, ki bo s svojim delom začel ponovno sredi septembra.

Julijsko zasedanje tega organa je bilo precej razburljivo in deloma tudi pozitivno. Bilo je sprejetih nekaj dobrih zakonov in popravkov; nekateri zakonski predlogi, katerim smo se Slovenci protivili, pa so bili odloženi.

Med te lahko prištejemo predvsem zakon, ki ustanavlja kraške rezervate in proti kateremu sta se Slovenska skupnost in njen predstavnik v deželnem svetu dr. Stoka dosledno borila, da bi ne bil sprejet tak, kakršen je sedaj. Slovenci smo za zaščito naše zemlje, nočemo pa, da bi nam oblasti vsillile tak zakon, ki bi iz našega Krasa napravil en sam muzej, v katerega bi imeli dostop vsi meščani, lastnik pa bi bil dejansko iz njega pregnan.

Zato zahtevamo dober zakon za naš Kras! To zahtevo Slovenske skupnosti so počasi sprejemali razni politični in strokovni forumi in tako je bil omenjeni zakonski osnutek o kraških rezervatih, in to na odločno zahtevo Slovenske skupnosti, ponovno odložen in so stranke leve sredine pristale na to, da se pred diskusijo o tem zakonu sestane posebna komisija, ki naj vnese od slovenskega prebivalstva zaželeno popravke in temeljite spremembe.

Drug važen zakonski predlog je zadeval

ustanovitev posebne deželne komisije za športne dejavnosti ter deželne komisije za rekreacijske dejavnosti. Prvotni predlog sploh ni predvideval slovenskih strokovnjakov v teh komisijah, ki so seveda za nas precej važnosti. Tako v komisiji kot v zbornici pa je bil sprejet popravek deželnega svetovaleca dr. Stoke, ki predvideva v teh dveh komisijah prisotnost »strokovnjaka, ki pripada slovenski jezikovni manjšini«.

Zanimiva je bila v deželnem svetu tudi diskusija o zgradnji športne palače v Gorici na pobudo Unione Ginnastica Goriziana. Dežela bo dala velik finančni prispevek k tej gradnji. To je v redu, saj Gorica potrebuje takšen športni objekt. Toda ni prav, da bodo to palačo za športne objekte zgradili na rodovitnih področjih in tako zopet oškodovali goriško kmetijsko dejavnost in se poslužili razlaščenja.

Temu se je svetovalec Slovenske skupnosti dr. Stoka odločno uprl in je tudi kritiziral goriško občinsko upravo, da ni še določila v svojem regulacijskem načrtu, kateri predeli so namenjeni kmetijstvu. Zaradi predvidenih razlaščenj v zvezi z omenjeno športno gradnjo in zaradi nemarnosti goriške občinske uprave je naš zastopnik v deželnem svetu glasoval proti zakonskemu predlogu, po katerem naj bi bila Unione Ginnastica Goriziana deležna prispevka za gradnjo nove športne palače.

Slovenščina v tržaškem pokrajinskem svetu

Pretekli teden 24. julija se je prvič sestal novi tržaški pokrajinski svet, da izvoli predsednika in odbornike. V ta namen so se pred tem vodila pogajanja med strankami levega centra, ki so se domenele, da bodo od zunaj podpirale enobarvni demokrščanski odbor. Izdelale so tudi splošen program in ga podpisale razen Slovenske skupnosti, katera ni bila zadovoljna z njegovo formulacijo.

To je jasno povedal tudi njen svetovalec Bojan Brezigar v svoji glasovalni izjavi. Dejal je, da se njegova stranka — Slovenska skupnost — ne more strinjati s tistimi točkami dogovora, ki nasprotujejo njenemu boju za obrambo slovenske zemlje, predvsem vprašanje tovrnega postajališča pri Fernetičih, ki je sprožilo že vrsto nesoglasij v sklopu levosredinske koalicije. Zaradi svojega nesoglasja Slovenska skupnost ni podpisala sporazuma o tovrnem postajališču, ker ne ustrezata zahtevam prebivalstva in slovenske manjšine. V sedanjem sporazumu — je nadaljeval svetovalec Brezigar — je vprašanje avtoportata zelo medlo omenjeno, tako da taka formulacija ne daje jamstev, da se tudi v bodoče ohrani nespremenjen narodnostni sestav repentaborske občine ter da bodo zaščitene osnovne pravice domačih lastnikov zemljišč ter zajamčene možnosti nemotenega razvoja krajevnih gospodarskih skupnosti.

Slovenska skupnost ponovno poudarja svoje odklonilno stališče do sedanjega zakonskega osnutka o kraških rezervatih (ki ga zagovarja deželni odbor v imenu strank DC, PSI, PSDI in PRI). Iz teh razlogov Slovenska skupnost ni podpisala sporazuma za pokrajino z ostalimi strankami leve sredine ter si pridržuje pravico, da bo svoje zadržanje do pokrajinske uprave določala od primera do primera.

Po sklepu izvršnega odbora je svetovalec Brezigar glasoval za novi enobarvni pokrajinski odbor zato, da se prepreči komisar-ska uprava ter se omogoči takojšnje delovanje uprave na pokrajini.

Pred tem je Slovenska skupnost postavila nekaj svojih izrecnih zahtev, na katere je DC pristala in ki se nanašajo na kraške rezervate, na ureditev urbanističnih vprašanj kraških vasi, na odobritev dveh zakonskih osnutkov v deželnem svetu, imenovanje predstavnika Slovenske skupnosti

v deželno komisijo za RAI-TV, uporaba slovenščine v pokrajinskem svetu ter zvišanje podpor slovenskim organizacijam. Pod temi pogoji je Slovenska skupnost pristala, da podpre izvolitev predsednika in odbornikov na pokrajini.

Svetovalec Brezigar je v pokrajinskem svetu govoril v slovenščini, kakor sta storila tudi Lucijan Volk (PSI) in Boris Iskra (PCI). To je prvič, da so slovenski svetovalci nemoteno govorili v svojem jeziku.

V zvezi z uporabo slovenščine je komunistični svetovalec Boris Iskra že na začetku seje predložil resolucijo, ki zahteva, da je treba Slovincem takoj zagotoviti pravico, da se na sejah poslužujejo svojega jezika. Dejal je, da so istega mnenja tudi socialistični tovariši.

Toda pri glasovanju, ali se ta resolucija sprejme ali zavrne, so zanjo glasovali komunisti, predstavnik Slovenske skupnosti ter liberalci, vsi ostali so glasovali proti, vključno svetovalci PSI (Lucijan Volk in njegova kolega). Socialistični tovariši torej le niso bili istega mnenja kot je dejal svetovalec Iskra.

Novi pokrajinski odbor, ki mu predseduje dr. Zanetti, se je obvezal, da bo v teku 1975 tudi pravno in praktično uredil rabo slovenščine v izvoljenih svetih.

Kaznovani slovaški bogoslovci

V Bratislavi, prestolnici Slovaške, je bilo letos v stolni cerkvi sv. Martina posvečenih v duhovnike 34 diakonov, sedem pa je bilo odklonjenih. Vzrok je bila njih »neposlušnost«. Bogoslovci zadnjega letnika se niso hoteli udeležiti proslav 30-letnice vkorakanja sovjetskih čet v Bratislavo. To proslavo je organiziralo komunističnemu režimu naklonjeno duhovniško društvo »Pacem in terris« (Mir na zemlji). Posledice tega ravnanja so se hitro pokazale. Sedem bogoslovcev je bilo kaznovanih s tem, da jih škof Gabris iz Trnave ni smel posvetiti. Oblasti so tudi naročile časopisju, naj ne objavi imena novomašnikov in naj ne poroča o novih mašah, ki so na Slovaškem tako kot v Sloveniji zelo slovesne in obiskane.

Letošnji novomašnik o svojem duhovništvu

(Iz radijskega razgovora z novomašnikom Jožetom Ipvacem).

Kako se je začela vaša pot do duhovništva?

Mislil, da se je ta pot začela že z mojim vstopom v vrste postojnskih ministrantov. Star sem bil takrat deset let. Dobri duhovniki, ki so za ministrante še posebej skrbeli, so me navdušili, da bi tudi sam uresničil ta poklic, ki mi je bil vsak dan pred očmi med bogoslužjem, pri verouku in med prostim časom v župnišču. Prva misel glede duhovniškega poklica se mi je porodila v času ministrantskih taborjenj v Marijini božjepotni cerkvi na Trsatu. Ta misel me je potem spremljala, zamirala in se zopet prebujala vse do končne odločitve za vstop v malo semenišče. K temu je veliko pripomogla domača vzgoja in velika nesebična ter ljubeča skrb domačega duhovnika za mladino. Ker mi je bila misel na duhovništvo zelo zgodaj prisotna, sem kmalu spoznal naloge, težave in lepoto duhovništva. Vse to hotelim pa je spremljal strah in občutek nesposobnosti in nevrednosti za ta poklic. Ko sem vose te pomisleke premagal, se je začela moja resnična usmeritev k duhovništvu.

Kdo je odločilno vplival na vaš poklic?

Poleg božjega klica, klica milosti je odločilno vplivalo na moj poklic okolje, v katerem sem preživel mladost: verna družina, aktivno življenje v farnem občestvu, predvsem pa osebni stik z duhovnikom in življenje v mladinski skupini, v kateri smo vsi postopoma duhovno rasti in prišli do osebne vere.

Cesa se bolj živo spominjate iz svojih študijskih let?

Najbolj živo mi stopa v spomin cela truma plemenitih ljudi, ki sem jih srečal ali z njimi živel v času študija. Studentu najraje prihajajo v spomin nepozabne posebnosti, značilnosti posameznih profesorjev in sošolcev, ki so nam skupno življenje napravljali prijetno in veselo. Tudi spomin na razne izlete, živahna miklavževanja in poslovilna slovesnost ne tone kmalu v pozabo.

Kateri pomislek proti duhovništvu vam je bil najtežje premagljiv?

Obljubiti pred Bogom pri 24 letih, da bom živel tako kot želi Cerkev do zadnje ure življenja. Pomislek sem premagal po dolgotrajnem razmišljanju. Prišel sem do zaključka, da ne smem računati zgolj na lastne moči ampak predvsem na božjo pomoč in milost.

Kaj mislite o idealih današnje mladine? Vidite veliko ali skromno mero plemenitosti v njej?

Mislil, da je mlad človek brez idealov starec pri 25 letih. Večina današnjih mladih ljudi ima ideale morda celo v večji meri kot prejšnje generacije. Ideali so. Vprašanje je predvsem, kaj je komu ideal. Nam mladim je treba predvsem pokazati in ovrednotiti ideale, za katere se spleča trošiti mladostne energije, potem se ob primernem vodstvu tudi navdušimo zanje in jih sprejememo za svoje. V današnjem času je mlademu človeku ideal biti luč oziroma delati luč med brati težji kot delati zlato. Današnje okolje mladega človeka veliko manj usmerja k plemenitosti kot je bilo to svoj čas. Danes imamo izostren čut za plemenitost, zlasti v medsebojnih odnosih, to je čut za plemenitost na socialnem področju.

Zakaj se današnja mladina bolj težko odloča za duhovne poklice?

Ker imajo duhovni poklici visoke zahteve: odpoved samemu sebi, razdajanje samega sebe drugim, velika mera altruizma, predvsem pa globoka vera, visoko vrednotenje duhovnega življenja, skratka: tak človek mora biti velik idealist. Vsemu temu pa nasprotuje splošna razširjenost miselnosti praktičnega materializma, neurjenosti družinskih odnosov in vzgoja. Mlademu človeku je težko žrtvovati vse. Duhovništvo je služba, ki traja 24 ur na dan, torej ne sedemurni delavnik, potem pa privatno življenje po lastnem okusu. Pri odločanju za duhovne poklice obstaja dober zglede domačega duhovnika. Besede nam malo pomenijo, privlačijo pa nas zglede.

Zakaj ste postali duhovnik?

Predvsem zato, da bi pomagal drugim na poti k Bogu. Velikokrat sem razmišljal, da se dá tudi v drugih poklicih veliko pomagati bratom in sestram. Če sem

pa vrednotil, v katerem poklicu bi ljudem največ pomagal, sem vedno prišel do zaključka, da je to ravno v duhovništvu.

Kaj vse bi radi naredili kot duhovnik?

Rad bi v srcih ljudi ohranjal in večal ljubezen do Boga, jim prinašal Kristusa v Eucharistiji, jih po padcih zopet usmerjal k spravi z Bogom in vsem povedal, kakšen je naš končni cilj.

Kakšno delo v duhovniškem poklicu bi vas najbolj veselilo?

Predvsem svojsko duhovniško delo, torej tisto delo, kjer je duhovnik nenadomestljiv. Ostale naloge lahko opravljajo laiki, posebno še sedaj po koncilu. Najraje bi se posvetil duhovni skrbi za mladino, s katero sem zrastle. Rasti skupaj s svojo generacijo in pa skupno z vsemi potovati proti končnemu cilju — k Bogu.

Ali ste kdaj mislili na delo v misijonih, med izseljenci ali v zamejstvu?

Dà, v času študija sem se pogosto seznanjal o stanju v misijonih, med izseljenci in o Slovencih v zamejstvu ter o njihovih perečih duhovnih potrebah. To so želje, razmišljanja, realnost domačih potreb in objektivne težave pa narekujejo drugače. Duhovnik mora biti idealist, pripravljen pomagati, kjer je potreba, mora pa biti tudi realist: upoštevati mora svoje realno stanje in svoje sposobnosti. Gotovo pa je že zadnji čas, da se reši problem pomanjkanja duhovniških poklicev tudi v zamejstvu.

Kaj bi s tega mesta želeli posebno pripočiti našim poslušalcem v zvezi z duhovništvom?

Predvsem družine s številnimi otroki, potem pristno krščansko življenje v družini in župniji, molitev za duhovne poklice, čut za samoodpoved pa veliko mero ljubezni do bližnjega. Duhovnik brez ljudi, torej z ljudmi, ki le od daleč gledajo duhovnika je kot pastir brez črede pri polni staji. To je obojestransko usodno v mnogih ozirih, posebno pa v doseganju končnega cilja našega življenja.

» Integracija «

Slovinci v tujini, ki čutijo z matično Slovenijo in sledijo njenemu delu in življenju, se že dolgo sprašujejo, kaj pomenijo stalne »integracije« v Sloveniji in Jugoslaviji, posebno še, odkar so v zadnjih dveh letih preimenovali gospodarska podjetja v TOZD (temeljne organizacije združenega dela).

TOZD so samostojna podjetja, ki pa se lahko povežejo v večja ali pridružijo večjemu podjetju. V tem primeru se večje tj. krovno podjetje imenuje OZD (organizacija združenega dela). Tako pride do »integracije«.

Kaj je to »združeno delo«, bi bilo težko razložiti, manj skrivnostna je »vsekakor« integracija, pojav, ki pravzaprav ni nikakoli socialistična iznajdba, ampak že od časov klasičnega kapitalizma poznana stvar: močnejši požre šibkejšega.

Tako je na področju lesnega gospodarstva in trgovine nastala med slovenskimi lesnimi podjetji ostra poslovna tekma in medsebojno spodnašanje. Oslabljenе manjše lesne tovarne po Sloveniji si je končno priključil ljubljanski trgovski trust »Slovenijales«, vse od ajdovske »Lipa« pa do cerkniškega »Brest«. Izmaknila sta se zaenkrat menda le mariborski »Marles« in novogoriški »Meblor«.

Na prvi pogled seveda ni bilo narobe, da si je »Slovenijales« priključil manjše tovarne pohištva, ki so živorarile in poslovale včasih že z izgubo ter jim dal proizvodni program in prevzel njihove izdelke. Večina takih TOZD je celo prišla spet na noge. Danes je baje »Slovenijales« že v evropskem merilu pomembno podjetje.

Narobe je to, da je šlo in gre v tem in tem podobnih primerih vedno za vključevanje v truste, ki sedijo v slovenski prestolnici, pa naj gre za »Ljubljansko banko«, za »Elektrogospodarstvo«, za »Združene slovenske železarnice«, za »Emono« ali za »Iskra Comerce«. Kot da bi bili kje v Španiji, kjer mora vsako večje podjetje imeti svoje ravnateljstvo v Madridu, če hoče shajati.

Kvarno je nadalje to, da manjša podjetja, ki zaidejo pod takšne ljubljanske OZD, sicer živijo, toda sredstva, ki jih ustvarijo, se kopičijo v krovnih trustih v prestolnici. Ti trusti izvažajo in uvažajo, ne da bi sami proizvajali oziroma še daleč ne vsega, s čemer razpolagajo. Obrati po

Solženicinovo opozorilo Severni Ameriki

Ruski pisatelj in Nobelov nagrajenec Solženicin, ki je trenutno v Sev. Ameriki, je sklenil začeti z veliko agitacijo v korist sovjetskih političnih priporočnikov. Pri tem se je povezal z Smiasom Kudirko iz Litve in Amerikancem Aleksandrom Dolgunom.

Smias Kudirka je leta 1971 skočil v bližini New Yorka s sovjetske ladje v morje in priplaval k ameriški patrolni ladji, kjer je kapitana zaprosil za politično zaščito. Toda ameriški kapitan je Kudirka vrnil na sovjetsko ladjo. Kasneje se je izgovarjal, da ni hotel povzročiti diplomatskega incidenta med Moskvo in Washingtonom. Kudirka je bil nato ob povratku v Sovjetsko zvezo obsojen na 13 let koncentracijskega taborišča, a lani novembra izpuščen in je je smel oditi v tujino.

Tako Kudirka kot Dolgun, ki je tudi preživel več let v nekem sovjetskem koncentracijskem taborišču, pišeta vsak svojo knjigo o izkušnjah. Politični priporočniki se nahajajo zlasti v posebnih zaporih pri Vladimiru, mestu 160 km vzhodno od Moskve, mnogo pa jih je tudi v raznih umobolnicah.

Solženicin pravi o njih, da so pravi junaki sedanjega časa, saj se niso nikdar nehali upirati krivici. Komunistični vodniki govorijo: »Ne vmešavajte se v naše notranje zadeve«, jaz Solženicin pa vam pravim: »Vmešavajte se, čim več se morete, kajti na našem majhnem planetu ni več »notranjih zadev«.« Za Solženicina je resnična odjuga le tista, ki bo zahtevala konec zatiranja v Rusiji in svobodo političnega izražanja istotam.

Ko se je v Beli hiši v Washingtonu sestal državni varnostni svet, so nekateri predlagali, naj bi predsednik Ford sprejel v avdienco Solženicina, drugi pa so menili, da bi to utegnili Moskva vzeti kot izziv. Zmagala je Solženicinu nasprotna skupina, kar dosti pove, kako močan je zopet sovjetski vpliv v krogih ameriške vlade.

Medtem je bil Solženicin povabljen na kosilo, ki ga je pripravilo vodstvo ameriške industrije in delavske organizacije AFL-CIO, ki je protikomunistično nastrojeno. V nagovoru je Solženicin med drugim dejal:

»Namesto za tako imenovano odjugo

naj bi se ameriška vlada bolj zanimala za zatiranje ljudske množice v Sovjetski zvezi. Moskva živčne vojne ne bo nikdar končala. Z vami podpisuje pogodbe, a že misli na to, kako jih bo prelomila. Ne trguje s Sovjetsko zvezo in drugimi komunističnimi državami. Leninov izrek: »Pustimo buržuaziji, da nam prodaja vrvi. Ob času jih jim bomo vrnili, da se obesijo!«, še vedno velja. To kar danes imenujete odjuga, je le majhno zrahlanje te napete vrvi.«

Solženicin je nato opozoril zbrane, da je

Pošteno pisanje UTRIP CERKVE

Dunajski katoliški tednik »Die Furche« je menda edini avstrijski časnik, ki v zvezi z odprtimi vprašanji koroskih Slovencev daje prednost resnici in ne takšnim ali drugačnim stališčem dunajske vlade.

List se je že večkrat odločno zavzel za izpolnitev manjšinskih določil iz avstrijske državne pogodbe in večkrat prinesel fotografije dvojezičnih krajevniških napisov z območij Trsta in Gorice v dokaz, da celo v Italiji, proti kateri ima avstrijska javnost še vedno nekaj predsodkov, dvojezični krajevni napisi ne predstavljajo posebnih političnih problemov.

V zvezi z onemogočeno gradnjo slovenskega kulturnega doma v Celovcu, ker je celovška mestna občina prenamenila od Slovencev kupljeno zemljišče iz gradbenege v zelenico in v muzejsko, se je »Die Furche« v nasprotju z drugimi avstrijskimi listi, ki so enostavno požrli varljivo poročilo celovškega tiskovnega urada, odločno postavila na resnična slovenska stališča in v posebnem članku krepko zavrnila ugovor celovške občine na svoje poročanje.

»Die Furche« je kot katoliški list kritičen tudi do komunističnih držav, toda njegova kritika je zmerna, podana v dobrem namenu, tako da prispeva prej k boljšim kot k slabšim odnosom. List se nikoli ne spušča v neosnovno napadanje in se dosledno izogiba vsake vrste gonji.

V duhu katoliške resnice in pravičnosti tudi ni brez poslušala za narodnostna vprašanja v Evropi. Zato najdejo v njem redno mesto tudi razmere med slovensko skupnostjo v Italiji.

Se zlasti pa je razveseljivo, da je list nedavno prinesel na cerkveni strani v nemškem prevodu razmišljanje tržaškega pisatelja Alojza Rebule iz knjižice »Krščanska avantura« pod naslovom »Vera ni postala idilična«. To razmišljanje je govor, ki ga je imel pisatelj Rebula slovenskim študentom v Ljubljani januarja 1970. V posebnem okviru so osebni podatki pisatelja Rebule z navedbo njegovih glavnih del in verjetno gre za prvi njegov spis, ki je preveden v nemščino.

Kot narodna skupnost v mejah italijanske republike lahko k temu samo pripomnimo, da bi nas veselilo, če bi se med številnim katoliškim tiskom v Italiji našel vsaj en list, ki bi znal poročati o manjšinskih vprašanjih s tako prizadetostjo kot to dela dunajski katoliški tednik, saj gre vendar za osnovne pravice človečanskega in naravnega prava.

Vendar je treba k temu dodati, da bi pobuda morala izhajati iz vrst naše skupnosti same, ker se med italijanskimi sodelstveni in sodržavljani najde komaj kdo, ki je več slovenskega jezika.

Uporni tradicionalistični nadškof

Po koncilu so se v Cerkvu pojavila gibanja, ki so koncilске odloke razlagala preveč svobodno in tako vnašala v cerkev življenje reforme, katerih koncil ni hotel in tudi ni priporočil. Zlasti na Holandskem in v zapadnih deželah je bilo več takih »naprednih« gibanj.

Na drugi strani pa so nastale tudi skupine, ki odklanjajo reforme koncila in za-trjujejo, da je »prava vera« le v ohranitvi verskih oziroma cerkvenih predpisov, ki so veljali skozi več zadnjih stoletij. Posebno hudo se spotikajo nad reformo liturgije in zlasti mašnih obrazcev ter obreda. Ker se te skupine oklepajo tradicije v Cerkvu, jih imenujejo »tradicionaliste«.

Pred nedavnim je prišlo več tisoč teh »tradicionalistov« na svetoletno romanje v Rim pod vodstvom bivšega misijonskega nadškofa Marcela Lefebra iz Francije, ki je imel v cerkvi Marije Snežne tudi slovesno mašo po starem obredu. To je v Vatikanu vzbudilo hudo nevoljo in sv. oče je z žalostjo omenjal to tudi v svojih svetoletnih nagovorih. Po njegovem je to po-

ves komunistični sistem neusmiljeno odvisen od pomoči zahodnih držav. Če bi ta pomoč prenehala prihajati, bi bili komunistični režimi prisiljeni osredotočiti se na prehrano svojega prebivalstva in bi morali zmanjšati svoje vojne proračune.

»Vse, kar potrebujejo — je končal Solženicin svoja izvajanja — nujno potrebujejo od vas. Ustavite že enkrat svojo prodajo socialističnim državam. Naj že enkrat sami, brez tuje pomoči, dokažejo »superiornost« svojega sistema!«

Papeško imenovanje

Sv. oče je imenoval dosedanjega apostolskega nuncija v Nemčiji nadškofa Corrada Bafile za propefektu Kongregacije za razglašnje svetnikov.

Nemci imajo novega blaženega

V nedeljo 6. julija je sv. oče v baziliki sv. Petra proglasil za blaženega Johanna Karla Steeba. Rojen je bil v Tübingenu v Nemčiji v protestantski družini. Pozneje je prestopil v katoliško Cerkev in postal duhovnik. Ustanovil je nemški red usmiljenih sester. Umril je v Veroni 15. decembra 1856.

Novi papeški pronuncij na Kubi

Na Kubi je postal novi papeški pronuncij italijanski nadškof Mario Tagliaferr, ki je bil doslej apostolski delegat v raznih afriških državah. Zamenjal je znanega vatikanskega diplomata nadškofa Zaccija, ki je znal s pametno politiko ohraniti diplomatske odnose med Vatikanom in Kubo v času, ko je Castro zoper Cerkev najbolj divjal.

General Mobutu ni več Mesija

V nekdanjem Kongu, sedaj Zaire je predsednik vlade general Mobutu pred meseci izdal ostre odredbe, po katerih je bilo okoli 10 milijonov katoličanov hudo prizadetih, ker je hotel iztrebiti iz verstva vse neafriške elemente in je v novi afriški veri sebe dal oklicati za Mesijo. Tudi sicer je katoličanom odvzel vse pravice na javnem in šolskem področju.

Zadnja poročila pa povedo, da je general Mobutu nekoliko omilil svoje zahteve in pri slovesnosti ob blagoslovitvi neke bolnišnice v Kinšasi zagotovil katoličanom, da bodo še naprej svobodno vršili svoje delo, ker država zagotavlja vsakemu versko svobodo. Tudi ni več slišati o Mobutujevem mesijanstvu. Vendar ostane v veljavi odlok, da bodo v jeseni vse katoliške šole postale državna last.

Praznovanje Marije vnebovzete v Rimu

Glavni odbor za praznovanje svetega leta sporoča, da bo na praznik Marije vnebovzete 15. avgusta sv. oče daroval mašo v baziliki sv. Petra. Na predvečer praznika bodo v spremstvu številnih avtomobilov prepeljali znamenito podobo »Salus Populi Romanis« (Rešitev rimskega ljudstva) iz bazilike Marije Velike k Sv. Petru. Maša bo na Marijin praznik zvečer ob šestih. Odbor je tudi povabil uprave bližnjih Marijinih svetišč, naj za ta praznik pošljejo svoje zastopstvo k slovesnostim v baziliki sv. Petra.

pa je Rim izdal poseben dokument, v katerem zavrača delovanje nadškofa Lefebra, preklicuje papeško odobrenje njegovi »Družbi duhovnikov Pija X.« ter odvzema »Seminariju prave vere« dovoljenje za delovanje.

Dokument je bil dostavljen nadškofu 6. maja, toda nadškof je izjavil, da se v njegovih ustanovah ne bo nič spremenilo. Tudi švicarski škofje so javno objavili rimsko odločitev in s tem odklonili podporo temu gibanju, ki je najbolj razširjeno v Švici in na Francoskem.

Sveta gora Fudži

Gora Fudži, 3.776 m visoka, ni samo znana in priljubljena na Japonskem, temveč jo poznajo po slikah po vsem svetu. Do leta 1868 je bil vrh last šintoističnega samostana. Tedaj je država vrh vzela v svojo posest, ne da bi se poprej dogovorila s samostanom. Vnel se je stoleten prepir. Sedaj je vrhovno sodišče dokončno odločilo: vrh svete gore je last samostana.

Tabor Slovenskih goriških skavtov

V petek 18. julija se je zaključilo letošnje taborjenje slovenskih goriških skavtov. Prejšnja leta smo šli taboriti v drugi polovici julija ali celo v avgustu. Letos smo se odločili za prvo polovico julija.

Kraj taborjenja smo letos imeli izbran že od lani, namreč Idrijsko Belo. Kdor ne ve, kje je Bela, mu povemo, da je ob izlivu Belce v Idrijo kakih 8 km južno od Idrije v dolini sredi velikih gozdov.

Lani zaradi tehničnih razlogov nismo mogli sem na taborjenje. To nam je prišlo prav letos, kajti pogosto je ravno izbira kraja za taborjenje velika težava. Pustili smo letos visokogorske doline in se utaborili v kraju, ki zemljepisno spada med srednjegorski alpski svet. In nismo se kesali. Kljub nasplošno muhastemu vremenu v letošnjem letu smo imeli razmeroma lepe in tople dneve. Nismo trpeli nobene mrzota, kot se nam je že včasih dogajalo. Bilo je prav prijetno in večino dni smo se lahko kopali v Idrijci in se sončili na njenem prostoru. Kaj bi hoteli več?

Taborno življenje se je začelo 1. julija, ko je skupina večjih skavtov šla postavljati šotore. Naslednji dan so prišli mlajši, ki so našli že postavljene najpotrebnejše zgradbe. Naslednje dni so se oni dali svojo roko, da je bil v treh dneh tabor nared kot zahtevajo skavtske potrebe. Zatem se je začelo odvijati redno skavtsko življenje med igrami, izleti, zvečer s tabornim ognjem, ob nedeljah in včasih tudi med tednom z mašo. Letos smo imeli precej pevskih vaj, skoro vsak dan pred večerjo. Našo Skavtsko pesmarico smo skoro vso »predeleali«.

Med izleti naj omenim posebej ogled Idrije. Tja smo šli peš. Mimogrede smo si ogledali slikovito Divje jezero. Gre za tipično kraško jezero, ki dobiva vodo iz podzemnega žrela in mu vode nikoli ne zmanjka. Divje mu pravijo zaradi precej divje okolice pod visokimi navpičnimi stenami.

Ogled Idrije je bil za nas vse velik dogodek, saj smo se seznanili z enim najstarejšim in najbolj slavljanim mestom v Sloveniji. Ravnatelj idrijskega muzeja g. Bavdaž nam je dejal, da v učbenikih Južne Amerike poznajo dve jugoslovanski mesti: Beograd, ki je glavno mesto, in Idrijo, kjer se pridobiva živo srebro.

Obisk Idrije smo začeli v novi župni cerkvi, kjer smo imeli mašo za umrle skavte in skavtinje. Cerkev je nova, v modernem slogu zgrajena in se zelo ujema

z okolico. Tega pa ni mogoče reči o stavbi, kjer ima Mercator svojo blagovnico. Ta s svojim kričečim modernim slogom naravnost bije v oči.

Po maši smo si ogledali cerkvico sv. Antona na gričku nad mestom. Tam smo tudi pokosili iz nahrbtnikov. Po kosilu smo se prosto razšli po Idriji do 14. ure, ko je bil skupen ogled muzeja. Ravnatelj Bavdaž nas je sprejel z veseljem in nam s preprosto, a strokovno besedo orisal zgodovino Idrije in njenega rudnika, pa razne stroje, ki so razstavljeni v muzeju. Odkrila se nam je preteklost Idrije, ki je nismo še poznali. Za svoje čase je bila Idrija s svojim rudnikom živega srebra med najbolj naprednimi mesti v Evropi.

Končno smo si ogledali še znameniti »kamšt«, ki je sicer zaprt zaradi popravil. To je stavba, v kateri je ogromno leseno kolo, nekdanj največje v Evropi, ki je črpalo vodo iz rudnika. V spomin na obisk Idrije je vsak dobil kos rude, iz katere topijo živo srebro.

Tabor se je neusmiljeno bližal koncu. Se nekaj iger ter obiskov in že je bilo treba zaključiti letošnje taborjenje. Mlajši, ki so pozneje prišli, so tudi prej odšli. Za njimi smo tri dni ostali večji sami. Posvetili smo čas lastnim igram, pospravi tabora in med tem imeli tudi obisk goriških deklet. V petek smo se zadnji vrnili domov.

Novost letošnjega tabornega življenja je bila v tem, da smo tabor vodili sami vodniki ob strokovni pomoči starešine Bernarda in pozneje Mirkota. Izkušnja je bila vsekakor pozitivna, saj daje upanje, da ne bo zmanjkalo voditeljev v naši skavtski organizaciji. Pohvaliti moram tudi našo kuharje, ki so pod vodstvom prijatelja Silvana skrbeli za naše zmeraj prazne želodce. Tudi njim moramo biti hvaležni za uspeh tabora.

Veliki jelen

Slovenščina v Parizu

Na pariški univerzi Sorbonne je slovenščina redni tuj jezik in sicer na inštitutu za vzhodne jezike. Lektor je bil dosedaj Jože Faganel, ki odhaja te dni znova v Ljubljano. Do pred dvema letoma je bila slovenščina še neobvezen jezik, potem pa je postala reden učni jezik, tako da ga lahko vsak študent vpiše kot glavnega in iz njega po treh letih diplomira. Kdaj bomo kaj takega mogli zapisati o tržaški univerzi?

Slovenski goriški skavti na enem svojih izletov v idrijsko okolico

MILOVAN DJILAS

Onesnažena cerkev v Budvi

(1)

Dnevnik »Frankfurter Allgemeine Zeitung«, ki izhaja v Frankfurtu v Zahodni Nemčiji, je 26. aprila objavil članek Milovana Djilasa pod naslovom: »Die Kirche der Gottlosen - Das beschmutzte Gotteshaus in Budva, ein Symbol für die Selbstzerstörung eines Volkes - Aus den Serbokroatischen von Dorothe Razumovsky«, kar se bi reklo po slovensko: »Cerkev brezbožcev. Onesnažena božja hiša v Budvi, simbol samouničenja nekega naroda. Iz srbohrvaščine prevedla Dorothea Razumovska«.

Misli, ki so v tem članku, bodo gotovo zanimale tudi naše bralce, zato jih pri našamo v slovenskem prevodu.

Sledeča razmišljanja ne bi nikdar bila objavljena, če ne bi bil videl onesnažene cerkvice v Budvi. Pri tem me je najbolj

pretreslo spoznanje, da če bi ta božji hram obiskal pred približno dvajsetimi leti, tega oskrunjenega svetišča ne bi smatral za znak razpadanja in nesmiselnega početja nekega ljudstva, ki je na potu samouničenja. Danes me to spoznanje ne samo zaradi mojega črnogorskega porekla, temveč tudi zaradi moje preteklosti komunističnega revolucionarja peče in skeli.

Nedvomno bi smatral tudi pred dvajsetimi leti, seveda še kot državni funkcionar, oskrunjenost te cerkve kot nekaj, »kar ni v redu« in kot izraz primitivizma naših ljudi. Toda takrat bi vse to opravičil »z neizprosni in zakonitim potekom zgodovine«, čeprav bi v sebi čutil odpor in stud do takega opravičila.

Potrebni so bili 20 let izključitve iz partije, zaporov in osamljenosti v sedanji družbi, da mi je ta cerkva lahko postala simbol resničnosti, v kateri živijo narodi in posamezniki v vzhodnih socialističnih državah in usodnih dogodkih, ki bodo še prišli nad narode in posameznike na Zahodu.

V začetku oktobra 1974 sem se mudil v bližini Budve, da se odpočijem in po-

tržaške novice

Pojasnilo in opravičilo

Nekateri nas vprašujejo, zakaj nismo dosedaj še nič pisali o nadškofu A. Santinu in zakaj nismo ob njegovem odstopu objavili še nobenega komentarja.

Prav gotovo bomo o tem še pisali, čeprav ne bo lahko. Zdelo se nam je pravilno, da najprej on sam spregovori. Zato smo v zadnji številki objavili njegov poslovilni govor, ki ga je imel pri maši v Rojanu, katere so se udeležili številni verniki. Kolikor nam je znano, je njegov govor, ki so ga poslušali po radiu tostran in onstran meje, naletel na zelo ugoden odziv. - L. S.

Umetna dvojezičnost na Repentabru

V sredo 23. julija se je prvič sestel tudi novi občinski svet na Repentabru. Kot znano, je na osnovi volivnih izidov večino dvanajstih svetovalcev dobila lista združenih socialistov in komunistov, Slovenska skupnost pa tri svetovalce. Predstavniki večinske liste so za novega župana izvolili socialista dr. Pavla Coljo, ki je bil tudi nosilec liste in je prejel največ preferenčnih glasov. Za odbornike pa so bili izvoljeni Zoran Kutin, Dominik Bizjak in Karel Križman. Za podžupana je bila izvoljena Sonja Baiss por. Maruccelli (PCI).

Na seji je prvi spregovoril dosedanji župan Mihael Guštin, ki je predložil glavne probleme, s katerimi se bo morala soočiti nova občinska uprava ter izrazil željo, da bi vsi svetovalci sodelovali pri reševanju problemov. Svetovalci Slovenske skupnosti bodo konstruktivno sodelovali s svojimi predlogi.

Daljši nagovor je imel tudi novoizvoljeni župan dr. Colja, ki je nakazal glavne smernice, po katerih misli delati nova občinska uprava. Tudi on se je zavzel za sodelovanje vseh svetovalcev tako večine kot manjšine. Poudaril je med drugim, da se bo uprava uprla vsem poskusom nasilnega spreminjanja narodnostne sestave občine. Glede postajališča pri Ferneticih je dejal, da ne sme delovati v škodo domačemu prebivalstvu.

Zatem je novi župan pripravil nepričakovano presenečenje: začel je govoriti v italijanščini. Vsi prisotni so se radovedno spogledovali, komu je govor v italijanščini namenjen, saj so vsi občinski svetovalci Slovenci! Tudi med prisotnim občinstvom ni bilo nobenega Italijana. Vsi, ki dr. Colja poznamo, vemo, da tega ni storil na lastno pobudo, ampak na pritisk socialistične oziroma komunistične stranke iz centra.

23. julij 1975 bo šel torej v zgodovino slovenske občine Repentabor, ko je slovenski župan brez vsake potrebe prvi uvedel v občinski svet italijanščino in s tem začel uvajati umetno dvojezičnost.

Zgonik

Za sveti Aleš 19. julija je prišel v Salež tudi goriški nadškof msgr. Peter Cocolin; vsem, ki so ga čakali, je prijazno stisnil roko in pokramljal z njimi. V zbranosni je obstal pred spomenikom padlih, nato pa se podal na bližnje dvorišče prijazne družine Stofla, ki je bilo za to priložnost lepo pripravljeno in okrašeno.

Navzoči so nadškofa pozdravili s ploskanjem, zbor iz Zgonika, ki ga je vodil učni-

zdravim. Skoro sleherni dan sem hodil v Budvo, ki je bila oddaljena 15 minut pešhoje od mojega hotela. Turistični tok je že pojenjal, po kamnitih uličicah se je dalo spet sprehajati in v nosnice je silil duh po stoletni trohobi in po odcvetelih dekletih. In čeprav je bilo obalno mestece zaradi dežja mračno, sem vendar dan za dnevom odkrival nove podrobnosti.

Tako sem tudi nekega večernega dne odkril »mojo« nesrečno cerkvico. Pravzaprav nisem naletel nanjo; sama se mi je ponujala, kajti čeprav majhna in skromna, vzdana v severno obrambno zidovje in na njega postavljena, se hkrati kot stražni stolp loči od mesta.

Tisti dan sem se sprehajal s svojim nečakom študentom. Zamotala sva se v razgovor, ki naju je razvel tako zaradi njegove prezgodnje razsodnosti kot zaradi mojega starčevskega nemira.

Mrak se je že zgoščal po kotih, ko sva midva brezskrbno kukala po cerkvah. V pravoslavni se je pop pri znanu pritoževal nad cenami, v katoliški pa je duhovnik pred »modernim« Kristusom v ozadju, z naočniki in gladkih manir, bral skupini

telj Tone Kostnapfel, pa je zapel »Glejte, veliki duhovnik«. Na primernem odru je bil oltar, pročelje »nove« hiše pa opremljeno z rožami, napisom, belim platnom ter z velikim črno zamreženim oknom kot izraz naših trpinov med zadnjo vojno.

Pred začetkom maše sta dva fantiča iz Saleže prebrala imena padlih in pogrešanih, napisana na majhnih razjedeh kraskih kamnih, ki so bili na oltarju.

Ker je bil prostor ozvočen, smo zelo dobro sledili vsemu, zlasti škofovemu govoru, seveda v slovenščini, kakor maši, katero je daroval predvsem za padle iz Saleže, pa tudi za vse padle v drugi vojni. Spomnil nas je na svetopisemnega Juda Makabejca, ki je ukazal nabrati denar, da so se za padle vojake vršile molitve in daritve v jeruzalemskem templju. Ista vera naj bi tudi nas dvigala, vodila, združevala in pomirjevala ter bratila. Saj se je naš veliki brat Kristus daroval za vse človeštvo na križu ter še vedno živi med nami v nauku, Evharistiji in zlasti v medsebojni pravi ljubezni.

Po končani maši nas je g. nadškof spom-

V nedeljo 3. avgusta ob 18.30 bosta

OB POSTAVITVI TEMELJEV DOMA

za distrofične bolnike na Opčinah nastopila združena pevska zbor iz Skednja in Mačkopolj pod vodstvom g. D. Jakomina.

nil na sveti misijon, ki bo jeseni, se opravičil, da ga nove dolžnosti kličejo drugam, podelil svoj blagoslov ter se poslovil.

Dramski odsek SKPD »Mirko Filej« iz Gorice je nato uprizoril »Trpljenje Primorcev« v letih 1920-1945. Vse je presenetila skrbna izvedba in bogata vsebina zgodovinskih dogodkov, recitacij, slik ter spremljajoča glasba in luči. Posrečeno je bilo podajanje štirih recitatorjev pod balkonom, nad katerim smo istočasno opazovali dogodke v sliki. Naj bi še drugod uprizorili to izvirno delo! Zaslužijo vso pohvalo!

Zal je odpadla tretja točka sporeda. Zbor »Bojan« iz Dornberka se namreč ni predstavil. Za zaključek je bilo zrebanje bogate srečolova (televizijski aparat, pršut, ura, tranzistor). To pot je sreča do delila glavne dobitke domačinom. Lepo je vse poteklo, ko so padle prve kapljice dežja.

Vsem, ki so ta praznik pripravili, iskrena hvala: zlasti družini Stofla za dvorišče in lopo, pa tudi občini, ki je poskrbela za čistočo v vasi, za red in sedeže. Nastopajočim pevcem in neutrudnim delavcem smo iz srca privoščili zakusko ob pršutu in domačem vinu.

G. nadškofu še posebna zahvala, da je kljub novim skrbem, ki jih ima, prišel v našo vasico, saj s tem dela in podpira naše pravice.

Iz moralno zdravega naroda se je moglo roditi odporniško ljudsko gibanje, zmožno idealov, trpljenja in smrti. Zato je veljal tedaj kot danes Gregorčičev verz (ki je bil napisan na Štolfovem dvorišču ob prazniku): »Nikoli narod ne izgine, četudi ga ves svet tepta; ki poln kreposti je, vrline; poln vere v sebe in v Boga!«

vernikov berilo iz svetega pisma.

Agonija pravoslavnega razkrojevanja in upravnega prilagodljivost katoliške Cerkev sta nama bili že dolgo znani, zato sva samo pokukala v obe cerkvi in spet stopila na mestni tlak, ki so ga stoletja obrabila in oprala.

Blizu pravoslavne cerkve je odprto letno gledališče. In prav zraven tega gledališča, trideset metrov vstran, stoji mala cerkev, prav tista, ki me je nagnila, da sem napisal pričujoče vrstice.

Prerabila sva se skozi mokre klopi, da bi prišla naprej. Takrat še nisem vedel, sedaj pa vem, da je iz 12. stoletja. Zgodovinski viri jo prvič omenjajo leta 1166. Posvečena je božji materi Mariji. Gre za božji hram iz tistega časa, ko se Bizanc in Rim še nista sprla, kaj šele kapitalizem in komunizem.

Tedaj je nečak z ogorčenjem vzkliknil: »Cerkev je polna človeškega blata!« ter se umaknil od vrat. »Neumnost! Nemogoče!« sem mu odvrnil in prekoračil cerkveni prag. Toda oster smrad, sličen onemu iz stranišč predvojnih krčm, me je vrgel nazaj. Tedaj sem nedolžno zaznal: vse-

Bralci pišejo

Pismo iz Švedske

Za poslana pesmi Brune Pertotove »Bodi pesem« sem zelo hvaležen. Dobiti v roke pesem, ki človeku nekaj pove in je tudi v obliki dognana, ni lahko. Na Švedskem ne znajo abiturienti ne pisati ne brati ne govoriti. Stavkovih členov ne ločijo. Niso sposobni oblikovati misli. Zato Pertotovi moja zahvala!

O zadnjih volitvah v Italiji sem precej bral v švedskih časopisih, kako pa so glasovali Slovenci, pa sem zvedel šele iz katoliškega glasa. Seveda sem se zamislil nad rezultati. Da je šel rod po prvi svetovni vojni na led komunizma, se da opravičiti. Panslavizem je bil še globoko zakoreninjen pri slovenskih izobražencih in Rusija je bila naša velika MATI. Toda po odkritju Stalinovih zverstev, po zadušitvi nemškega upora v Berlinu leta 1953, poljske in madžarske revolucije 1956 in zasedbe Češkoslovaške 1968 bi morala zlasti mladina imeti jasne pojme, kaj jo čaka pod znakom srpa in kladiva.

Marksiizem je antireligija. Hrani se z mirnjo do vsega, kar je ustvarilo človeštvo v povezavi s krščanstvom. Jezus je satana pognal od sebe, ko se mu je približal, mi pa se marksizmu dobrikamo, češ da ni tako zloben kot se govori o njem. Gremo se dialog z njim, dokler mu ne bomo podlegli. In to se bo zgodilo v trenutku, ko si bomo domišljali, da smo dosegli sožitje z njim.

Krivdo za vse to nosijo naši politiki, izobraženci, tudi nekateri cerkveni krogi. A ne samo oni. Krivdo nosimo tudi mi sami. Solženicin je pokazal, kako je treba komunizem na vsak korak razkrinkavati. Oglasil se je Kocbek. Pojdemo tudi mi za njim!

B. P.

RAZNO

»Protikomunistično obrekanje«

Levičarski mesečnik »Giorni - Vie nuove« je objavil spomine Jožefa Smrkovskega, ki je lani umrl in bil leta 1968 predsednik parlamenta in Pragi ter glavni predstavnik liberalne smeri v času Dubčkové »Praške pomladie«.

»Rude Pravo«, glavni partijski dnevnik na Češkoslovaškem je te spomine označil za »protikomunistično obrekanje«. Na to trditev je odgovoril italijanski izdajatelj, da so spomini pristni, prevod točen in da so prišli po tajni poti iz Češkoslovaške z naročilom, naj izidejo po smrti Smrkovskega. Tako se je tudi zgodilo.

In to naj bo verska svoboda?

V Moskvi je samo 26 pravoslavnih cerkva, ki so odprte za javno bogoslužje, in to pri 7 milijonih prebivalcev. V Leningradu je za štiri milijone prebivalcev odprtih 13 cerkva, v Kijevu, ki ima dva milijona ljudi, je deset »aktivnih« cerkva, v Odesi ob Črnem morju pa komaj tri. Poleg teh sta v Moskvi odprti še dve katoliški cerkvi, v Leningradu pa ena.

Zapuščena župnišča

V graški škofiji je okoli 60 župnišč, ki so prazna, ker ni dovolj duhovnikov. Za cerkveno upravo pomenijo te stavbe velik problem, saj bi jih bilo treba temeljito obnoviti, ni pa dovolj finančnih sredstev. Po novem zakonu o zaščiti spomenikov ima Cerkev dolžnost, skrbeti za take stavbe, državna podpora pa je skromna in še daleč ne zadošča.

povsod kupi človeškega govna, tako gosto drug pri drugem, da se ne bi dalo niti pri močni dnevni svetlobi kam stopiti.

Prva misel, ki me je ob tem odkritju prešinila, je bila, vse to prikriti, prikriti pred svetom zaradi lastnega naroda in zaradi naše revolucionarne preteklosti. Naj prav jaz svetu odkrijem, da smo Črnogorci edini narod, pri katerem se nekaj takega dogaja? In naj mar priznam, da je med mojim revolucionarnim idealizmom mladosti in med današnjim onesnaženjem božjega hrama notranja zveza? Ni mar svoj čas revolucija napovedala boj vsake-mu onesnaženju? In, ne bi pokrivanje sedanje umazanije pomenilo onečenje idealizma in žrtev revolucionarjev iz preteklosti?

Kdo je torej kriv za tolikšno onečaščenje cerkve? Morda oblast, ker je do teh pojavov brezbrizna in vidi v bogočastju izraz praznovanja? Morda pravoslavna duhovščina, ki se za božji hram ne zanima, ker vidi v svojem poslanstvu, zlasti v Črni gori, slabo plačan poklic? Morda so krive tudi spremenjene razmere.

(Drugič naprej)

Novi generalni vikar goriške nadškofije

Nadškof msgr. Cocolin je imenoval za novega generalnega vikarja goriške nadškofije msgr. Ennia Tunija, direktorja goriškega bogoslovja in tajnika Duhovniškega sveta. Msgr. Tunj se je rodil v Gorici 29. julija 1927 in bil posvečen v duhovnika 28. januarja 1950. K visokemu imenovanju mu slovenski verniki iskreno čestitamo. Čestitkam se pridružuje tudi naš list.

Sestal se je deželni svet Slovenske skupnosti

V torek 29. t. m. se je v Gorici sestel deželni svet Slovenske skupnosti. Po uvodnih besedah predsednika je tajnik dr. Stoka nanizal nekaj vprašanj dnevnega reda, ki so šla od volivnih rezultatov do raznih političnih zavezništov, od povezave z benškimi Slovenci, Korošci do stikov z Valdostanci in stranko Volkspartei na Južnem Tirolskem itd.

Prisotni člani so svobodno poročali o delu in razvoju na raznih področjih in iz teh referatov se je pokazala slika, ki le ni tako zelo tragična, kot bi jo nekateri radi videli in prikazali. Slovenska skupnost je skoro povsod postala tisti jeziček na tehtnici pri sestavi novih odborov, katerega morajo vsi upoštevati.

Iz razgovorov se je tudi pokazala potreba po korenitem in študijskem poglobljanju v pereča vprašanja. Ta nujnost bo dobila stvaren zaključek v seminarju, ki ga bo Slovenska skupnost organizirala prihodnji mesec. Na tem srečanju bodo podane tudi smernice in navodila, po katerih se bo deželna Slovenska skupnost ravnila.

Poroka

V nedeljo 20. julija sta se v župni cerkvi v Mirnu poročila Vladimir Brešan in Zdenka Budin. Zenin je predsednik mešanega zbora »Lojze Bratuž« v Gorici, zato so pri poroki poleg domačih pevcev peli tudi člani goriškega zbora. Novoporočencema želijo prijatelji obilo sreče na življenjski poti.

Končni uspehi na slovenskih goriških srednjih šolah

Učiteljske: Beuciar Silvan 37/60, Bukovec Adriana 40/60, Calligaris Antonietta 38/60, Gergolet Marija Kristina 40/60, Klanjšček Aleksandra 48/60, Lavrenčič Rozana 45/60, Ocroglig Vanda 42/60.

Klasični licej: Fertoglia Gabrijel 43/60, Gergolet Viljem 54/60, Koršič Iva 52/60, Rener Marta 48/60, Rustia Milena 48/60, Sirk Nataša 60/60, Tomšic Andreina 51/60.

Strokovni zavod za trgovino: Cotič Marko 42/60, Mikluš Loreta 45/60.

Romanje goriške nadškofije v Lurd

V okviru organizacije UNITALSI je odpeljal v sredo 30. julija popoldne z goriške postaje poseben romarski vlak, namenjen v Lurd. V Trziču so se jim pridružili še romarji iz tržaške škofije, tako da je romarjev okrog 700. Romanje vodi goriški nadškof msgr. Cocolin. Z Goriškega se ga je od duhovnikov udeležil tudi župnik slovenske duhovnije v Gorici pri Sv. Ivanu dr. Franc Močnik.

Goriških romarjev je 340, od katerih je 73 bolnikov (deset jih je na nosilnicah). Za te skrbi 18 oseb. V goriški skupini je poleg tega 13 duhovnikov.

Romarji bodo ostali v Lurdu štiri polne dneve. Povratek vlaka je predviden za torek 5. avgusta. Na goriško postajo bo prispel ob 15.40.

Seja občinskega sveta v Sovodnjah

V torek 29. julija se je sestel sovodenjski občinski svet. Na dnevnem redu so bila imenovanja v razne komisije in drugo. Predstavniki Slovenske skupnosti pa so od župana zahtevali tudi pojasnilo glede imenovanja podžupana, ki je vzbudilo precej negotovanja v sovodenjski občini. Načelnik skupine Slovenske skupnosti Remo Devetak je med drugim dejal:

»Dejstvo, da je župan na prvi seji občinskega odbora določil za svojega namestnika odbornika Venkota Devetaka je nas, predstavnike manjšine, nadvse presenetilo. To pa zato, ker je občinski svet na svoji prvi seji jasno pokazal, koga hoče za podžupana, to je tistega, ki naj bi nadomeščal župana. S svojo izbiro pa

je župan pokazal, da ne misli upoštevati volje, ki jo je izrazil občinski svet. S tem, da je določil za svojega namestnika odbornika Devetaka, je sicer izpolnil morebitni dogovor med strankama PCI in PSI, tako smo vsaj brali v poročilu o odborovi seji v Primorskem dnevniku. Ali je torej dogovor med vodstvi dveh strank bolj važen od volje slovenskega občinskega sveta?

Manjšina je že na prvi seji jasno izrazila svojo pripravljenost za sodelovanje v prid narodnih in socialnih koristi občano, v županovo odločitvi v odboru pa je bila ta pripravljenost prizadeta.

Poleg tega pa menimo, da je županova odločitev tudi prezir jasno izražene volje suverena izvoljenega organa kot je občinski svet. Pomeni istočasno tudi žalitev občinskih svetovalcev. Občinski svet je najvišji organ občine in zato bi moral župan upoštevati najprej njegovo voljo, sicer bodo vse njegove besede o potrebi sodelovanja med večino in manjšino le prazne fraze. Zahtevamo, da se pri vodenju občine upoštevajo najprej koristi domačega prebivalstva in njegova volja, šele potem naj pridejo strankarski interesi.

V odgovor na izvajanje predstavnika Slovenske skupnosti je župan enostavno potrdil, da je imenoval Venkota Devetaka za podžupana na podlagi predvolivnega sporazuma med PCI in PSI.

Iz Slovenije

Osebnostne spremembe v koprski apostolski administraturi

Vili Stegu, žup. upravitelj na Vojskem je razrešen službe in odhaja za izseljenkega duhovnika v Nemčijo.

P. Pavel Košir iz Vipavskega Križa je razrešen souprave Vel. Zabelj.

Jože Petrič je razrešen župnije Dutovlje in souprave Skopega in Koprive ter sprejme upravo župnije Velike Zablje.

Dominik Brus, kaplan v Tolminu se razreši sedanje službe in sprejme upravo župnije Vojsko in pomaga župniji Idrija.

Ivan Mavrič, žup. upravitelj v Sežani je razrešen kaplanij Storje in Kazlje.

Marijan Hrvat in je razrešen uprave župnije Ubeljsko in prevzame v soupravo kaplanij Storje in Kazlje.

Rafko Groznik je razrešen službe kaplana v Postojni in je nastavljen za župniškega upravitelja na Ubeljsko.

Efrem Mozetič, župnik v Vipolžah s soupravo Cerovega in Kozane je razrešen sedanjih služb in prevzame župnijo Dutovlje in soupravo Skopega in Koprive.

Branko Rudež, žup. upravitelj v Medani je razrešen souprave Slovenca in sprejme v soupravo Vipolže.

Daniilo Cimprič, žup. upravitelj v Biljanji je razrešen souprave župnije Gradno ter prevzame v soupravo župnijo Kozana.

Janko Tušar, žup. upravitelj in dekan se razreši souprave Kožbane.

Ciril Cej, kaplan v Idriji, je prestavljen v Slovenca za žup. upravitelja s soupravo Gradnega in Kožbane.

Bruno Pulec, žup. upravitelj v Kojškem sprejme v soupravo župnijo Cerovo.

Avugst Ipavec, dipl. glasbenik se razreši uprave vikarijata Ravnica in Trnovega, je na razpolago solkanskemu župniku, hkrati se mu dovoljuje polletni študijski dopust.

Msgr. Andrej Simič, župnik in dekan v Solkanu prevzame Ravnico in Trnovo.

Ivan Mozetič, žup. upravitelj v Krkavčah se razreši souprave župnije Koštabona. Milan Nemač, kaplan v Piranu, je imenovan za žup. upravitelja v Koštaboni s soupravo župnij Pomjan in Marezige.

Milko Margon je razrešen souprave župnije Marezige.

Stefan Cek je razrešen souprave župnije Pomjan.

Marko Kos, nedeljski kaplan v Kobjegli je imenovan za kaplana v Postojni. Jože Rovtar, nedeljski kaplan v Dornberku je imenovan za kaplana v Solkan.

Za nedeljske kaplane so nastavljeni tile letošnji novomašniki: Ivan Blažič v Idrijo, Danilo Kobal v Kobjeglavo, Janez Kržišnik v Dornberk, Branko Melink v Piran, Franc Mislej v Šturje, Lojze Šinkovec v Tolmin.

„Katoliški glas“ v vsako
slovensko družino!

Zlata poroka

Joško Bratina in Lojzka Čehovin sta 25. julija praznovala 50 let skupnega življenja

Na tiho in v krogu družinskih članov sta v Gorici obhajala 50 let skupnega življenja Joško Bratina in Lojzka Čehovin. Jubilant je doma z Otlice, jubilantka iz Gorice. Srečala sta se v Gorici, kjer je Joško Bratina bil uradnik pri Goriški hranilnici, ona pa poštna uradnica v Trziču. Za skupno pot sta se povezala v kapelici Zavoda sv. Družine na praznik sv. Jakoba leta 1925.

Takrat niso bili lahki časi za slovenske družine v Gorici. To sta občutila prav kmalu tudi oba mlada zakonca. Prišli so otroci, najprej Slavko, za njim Irena in končno še Lea. Z otroki so prišle nove skrbi, ker je oče kot slovensko zaveden mož izgubil službo. Potrebno je bilo si po-

magati, kakor si vedel in znal. Zato je večkrat tudi kruha manjkalo v Bratinovi družini. A pomagali so dobri ljudje, pomagala je prizadevnost staršev in tudi otrok. Tako je bilo mogoče, da so vsi trije otroci doštudirali, dva sta postala profesorja na slovenskih srednjih šolah v Gorici, najmlajša je uradnica v goriški bolnišnici.

V hišici na Livadi so se 25. julija vsi zbrali okrog očeta in matere, ki na žalost nikakor ni pri pravem zdravju. Skupaj z njima so se povesečili za 50 let skupnega zakonskega življenja, hvaležni za vse, kar so dobrega prejeli.

Zlatoporočencema naše čestitke in voščila za nadaljnje srečno življenje v krogu otrok in vnukov.

Mladika št. 6-7

Izšla je »Mladika« za julij in avgust, dvojna številka, ki že zaradi zunanje opremljenosti pritegne pozornost, tako da ima človek občutek, ne nazadnje tudi zaradi člankov, ki so napovedani na naslednji strani, da se je tokrat uredništvo še posebej potrudilo.

Uvodno besedo ima Boris Gombač z zapisom »Sto petdeset ur«, namreč učnih ur, ki so si jih za svoje izobraževanje v okviru delovnega časa priborili italijanski sindikati. Zanimanje za take vrste dopolnilnega izobraževanja je bilo veliko tudi na območju Trsta, poroča pisec, tako da je sedež za take tečaje pri Domju postal pretesen. Toda žal so tokrat, kot že tolikokrat, znova pozabili na slovenske sodelavce in v slovensčini niso priredili nikaškega tečaja, kar je za delavske organizacije še posebej značilno. (Kaj vse lahko pokrije, recimo, dvojezičen napis na domu pristaniških delavcev!).

Sledi tretja nagrajena novela »Prodana zemlja« izpod peresa Majde Košuta. Dobro in gladko podana je v njej bolečina starejšega človeka, ko mladina zapuša zemljo, ki prehaja v tuje roke. Novela je seveda svobodno napisana in se umetniško izživlja v čustvih in bolečini, ne nakaže pa nikake rešitve kmečkega problema na tržaškem Krasu, saj menda ne misli kdo, da bi bilo mogoče še naprej obdelovati zemljo z motiko in ohraniti preljubo kmečko idilo kot je bila nekoč. Zaradi tega bi bilo pametno, da tudi leposlovje, ko se loti obdelave socialnih vprašanj te vrste, ne obtiči v umetniškem izživljanju ožnostni in vzdihovanju.

Tehtne misli povedo naš deželni poslanec dr. Stoka ter občinska odbornika dr. Dolhar v Trstu in dr. Paulin v Gorici o zadnjih občinskih in pokrajinskih volitvah. Volitve so zatekle Slovensko skupnost ravno v reorganizaciji, kar je vplivalo na del volivcev, ki se je ob močni nasprotni propagandi zmedel, ne vedoč, v koliko bo SS ob spremenjenih razmerah in prilagoditvi novemu času nadaljevala slovensko poslanstvo v zamejstvu. Toda ta negotovost bo prešla.

Naravnost pomenljiv je pogovor s pisateljem Alojzom Rebulom v zvezi s prevodom knjige Edvarda Kocbeka »Tovarišija« v italijanščino. Knjiga je izšla pod naslovom »Compagnia« pri ugledni katoliški založbi Jaca Book v Milanu. Podvigi s prevodi slovenskih del v italijanščino, posebno takšnih, ki odražajo evropsko širino in problematiko, so danes za slovensko mednarodno uveljavitev postali gotovo že nujnost.

Posebno priporočljivo je nadalje, ako si pozorno preberemo »Razmišljanje o splavu: argumenti, ne politizacija«, ki ogroža ne le telesno, ampak tudi duševno zdravje žene. Jugoslovanski ginekologi so se svoj čas postavili na primer zoper splav.

Skrbno podane slovenske kulturne novice pod »Anteno« ob koncu te številke in Čukove bodice so za vsak slovenski čut zelo pomembne. Mogoče bi kdo pogrešal kako posrečeno pismo bralca, kot smo jih bili pri »Mladiki« nekaj vajeni, drugače pa moramo izreči urednikom in sodelavcem priznanje za tokratno uspešno številko,

saj se ne bomo mnogo zmotili, če zapišemo, da takšen kulturni mesečnik pogrešamo tudi na sosednjem slovenskem kot na italijanskem in verjetno tudi na nemškem območju. mn

Karel Mauser v francoščini

Založba »La Presse Universelle« v Parizu je izdala v francoskem prevodu povest slovenskega pisatelja Karla Mauserja »Sin mrtvega« (v francoščini: Yerne, le fila du defunt). Tako poroča slovenski dnevnik »Ameriška Domovina« v Clevedandu (ZDA).

Karel Mauser živi danes v ZDA in se vedno piše. Velik uspeh je pisatelj doživel s svojim romanom »Kaplan Klemen«, ki je izšel tudi v nemškem prevodu v Švici pod naslovom »Kaplan Clemens«. Po tem prevodu je bil narejen tudi španski prevod, ki ga je izdala založba Louis de Caralt v Barceloni.

Francoski prevod romana »Sin mrtvega« je pripravil dr. Kolednik, ki velja za najboljšega prevajalca slovenske književnosti v francoščino.

Najobsežnejše Mauserjevo delo pa je roman »Ljudje pod bicem«, o katerem poroča slovenski ameriški dnevnik na istem mestu, da so ga začeli prevajati v portugalsko.

Slovenci v svetu imajo pri prevajanju in predstavljanju slovenske kulture in književnosti svetovni javnosti gotovo prvenstveno nalogo in poslanstvo.

V francoskem prevodu so izšle tudi pesmi slovenskega pesnika Mateja Bora in sicer v založbi Formes et Langages v mestu Uzès v južni Franciji. Prevedel jih je Viktor Jesenič, pripomogel pa je k izidu ravnatelj založbe francoski pesnik Marc Alyn, ki je izdal pred časom v francoščini v zbirki evropskih pesnikov že tudi izbor pesmi Srečka Kosovele v prevodu Jolke Milič.

OBVESTILA

Počitniške kolonije

Meseca avgusta bodo odpotovale na letovanje deklice: 4. avgusta ob 17^h popoldne bodo odšle k morju v Nabrezino; istega dne ob 15.30 popoldne pa se bodo podale v hribe v Comeglians; zbirališče bo na trgu pred železniško postajo v Gorici. Dečki se bodo vrnili z letovanja v hribeh v ponedeljek 4. avgusta okrog osmih zvečer.

XIV. dušnopastirski tečaj za slovenske duhovnike v zamejstvu in izseljenstvu bo v Celovcu od ponedeljka 18. avgusta zvečer do srede 20. avgusta popoldne. Celotna oskrbnina 300 avstr. šilingov. Tečaj bo v Slomškovem domu — novem Dijaškem domu Mohorjeve družbe poleg starega Mohorjevega poslopja na 10. Oktoberstrasse. Prijave sprejema dr. Janez Polanc, Karfreitstrasse 32, A-9020 Klagenfurt/Celovec.

Študijski dnevi, ki jih prireja Slovensko akademsko društvo (SKAD), bodo v koči sv. Jožefa v Zabnicah od 15. do 17. avgusta. Prijave sprejemajo ob večernih urah Marilka Koršič (tel. 30867), Lučana Budal (tel. 5948) in Bernarda Radetič (tel. 72804).

RADIO TRSTA

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45. Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 3. do 8. avgusta 1975

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Glasba za kitaro. 10.15 Poslušali boste. 11.15 Mladinski oder: »Deček iz Connecticuta«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 »Nadomestna glava«. Drama. 17.00 Operetne melodije. 18.00 Nedeljski koncert. 19.00 Folk iz vseh dežel. 18.30 Zvočni ritmi. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Baletna glasba. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 12.50 Medigra za kitaro. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 Slovenski biografski roman. 19.25 Za najmlajše. 20.35 J. Offenbach: »Hoffmannove pripovedke«, opera. 21.50 Nežno in tiho.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Deželni koncerti. 19.10 Slovenska povojna lirika. 19.25 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 21.50 Pesmi brez besed.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Človeško telo. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Atentat v neposrednem prenosu«. Drama. 21.30 Polifonska glasba. 22.00 Južnoameriški ritmi.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Simfonične skladbe deželnih avtorjev. 18.55 Popevke. 19.10 Na počitnice. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert.

Sobota: 11.35 Poslušamo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 O naših ustvarjalcih. 19.30 Pevska revija. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Spomini iz preteklosti: Električna luč«. Dramatizirana zgodba. 21.10 Jazz in popevke.

LJUBLJANSKA TV

Spored od 3. do 8. avgusta 1975

Nedelja: 10.20 Otroška oddaja. 12.05 Nedeljsko popoldne. 17.55 »Otok zakladov«, film. 20.00 »Zenske...«. 20.50 Vzpon na Mount Mc Kinley. 21.15 Sport.

Ponedeljek: 18.15 Dječček in trije mariovčki. 18.25 Leta minevajo, čas teče. 20.00 Potrč: »Lacko in Kreli«.

Torek: 18.10 Naočnik in naočalnik. 18.40 Ikebana. 18.50 »Biseri morja«, film. 20.00 Druga svetovna vojna. 21.00 »Adam Sangala«, slovaška nadalj. 22.25 Namizni tenis.

Sreda: 18.15 Vrančeve dogodivščine. 18.45 Po sledih napredka. 20.00 »Točno opoldne«, film. 21.30 Miniature.

Četrtek: 18.20 Napoleon in ljubezen. 20.00 »Nekoč je bila hiša«. 21.25 Diagonale.

Petek: 18.05 Morda vas zanima. 18.45 Ansambel Jožeta Krezeta. 20.00 »Najlepša ženska mojega življenja«, film.

Sobota: 18.30 Janošič. 20.00 Humoristična oddaja. 20.30 Zabava vas... 21.40 Kojak.

Duhovne vaje za slovenske duhovnike bodo v Domu duhovnih vaj »Le Beatitudini« v Trstu od ponedeljka 1. septembra zjutraj (začetek ob 9. uri) do srede 3. septembra zvečer. Vodil jih bo lazarist dr. Rodič iz Ljubljane.

DAROVI

Za Alojzjevišče: v spomin pok. Eme Semolič-Urdih daruje družina Podveršič iz Gorice 5.000 lir.

V počastitev spomina pok. sina Alojza ter ge. Elizabete Biščak daruje Amalija Pečar v tiskovni sklad Katoliškega glasa 10.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: v spomin Anice Zorko S. K. 5.000 in družina Zini 5.000 lir.

Za slovenske misljonarje: N. N., Barkovlje 5.000; N. N., Barkovlje, 5.000; v spomin Anice Zorko Marija Zagar 2.000 in N. N. 3.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo